

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou v právní věci
žalobce: K.M., nar...., bytem ..., proti **žalovanému: Krajský úřad Karlovarského kraje**,
 IČ 70891168, se sídlem Závodní 353 /88, 360 21 Karlovy Vary, o **žalobě proti rozhodnutí**
žalovaného ze dne 17. 8. 2016, č. j. 1725/DS/16-3,

t a k t o :

- I. **Žaloba se z a m í t á.**
- II. **Žádný z účastníků n e m á n á r o k na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení shora uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo k odvolání žalobce změněno rozhodnutí Magistrátu města Karlovy Vary, odboru dopravy ze dne 14. 3. 2016, č. j. 3701/OD-P/2016 tak, že se ve výrokové části, na straně druhé, v odstavci pátém slova „podle ustanovení §125c odst. 4 písm. d) zákona“ nahrazují slovy „podle ustanovení § 125c odst. 5 písm. d) zákona“, dále se ve výrokové části, na straně druhé, v odstavci šestém slova „ve výši 7.000,-Kč“ nahrazují slovy „ve výši 5.000,-Kč, ve výrokové části, na straně druhé, v odstavci sedmém, se slova „podle ustanovení § 125c odst. 5 zákona“ nahrazují slovy „podle ustanovení § 125c odst. 6 písm. b) zákona“, poté se v odůvodnění, na straně osmé, v odstavci třetím slova „§125c odst. 4 písm. d) ... § 125c odst. 5...7.000,-Kč, tedy v doplní polovině...“ nahrazují slovy „§ 125c odst. 5 písm. d) ... § 125c odst. 6 písm. b) ... 5.000,-Kč, tedy na spodní hranici“ a v odůvodnění na straně osmé, odstavec čtvrtý se slova 7.000,-Kč, tedy v dolní polovině...“ nahrazují slovy „5.000,-Kč, tedy na spodní hranici...“. Dále bylo podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“) v ostatních částech napadené rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrzeno.

Žalobce předně napadal shora specifikované rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ve znění změny tohoto rozhodnutí provedené rozhodnutím správního orgánu odvolacího. Napadal jak rozhodnutí samotná, tak i řízení, které předcházelo jejich vydání, a to z hlediska formální správnosti rozhodnutí a procesního postupu orgánů I. a II. stupně ve správním řízení, který má za následek nesprávné právní posouzení věci.

Žalobce konkrétně vytýkal následující vady rozhodnutí. Z formálního hlediska žalobce zejména vytýkal odvolacímu orgánu formu, jakou napadené rozhodnutí správní orgánu prvního stupně měnil co do části výrokové i co do odůvodnění tohoto rozhodnutí. Rozhodnutí odvolacího orgánu je obsahově nejasné a v podstatě nepřezkoumatelné, neboť svojí formou spíše připomíná opravu protokolu o jednání než správní rozhodnutí, na něž klade správní řád zejména požadavek jasnosti a snadné přezkoumatelnosti. Z hlediska procesně právní vykonatelnosti rozhodnutí odvolacího orgánu, resp. změněného rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, nelze učinit jednoznačný závěr o tom, které části rozhodnutí nabyly kdy právní moci, které byly rozhodnutím odvolacího orgánu potvrzeny ve smyslu ustanovení § 90 odst. 5 správního řádu a které byly dotčeny změnou rozhodnutí. Z tohoto pohledu napadené rozhodnutí odvolacího správního orgánu vysloveně odporuje cit. dikci ustanovení § 90 odst. 5 správního řádu.

Žalobce dále napadá závěry odvolacího správního orgánu, že rozhodnutí správního orgánu prvního stupně vychází ze spolehlivě zjištěného stavu věci. Správní orgán je při své činnosti profesionálem na úseku správního řízení a tedy je sto posoudit z úřední povinnosti, zda předkládané podklady rozhodnutí jsou odborně způsobilé k závěru o prokázání či neprokázání skutkového děje. Při posuzování těchto podkladů je správní orgán oprávněn učinit taková opatření, aby zajistil ex officio takové podklady rozhodnutí, které do budoucna vyvrátí všechny pochybnosti o zjištěném skutkovém stavu. Při posuzování svých skutkových závěrů je pak správní orgán povinen dbát jak zásady presumpce neviny, tak rovněž zásady in dubio pro reo. V projednávané věci však použití těchto zásad vede k závěru, že skutkový stav byl zjištěn neúplně a tyto pochybnosti neumožňují správnímu orgánu učinit přesvědčivý závěr o vině žalobce. Rozhodnutí odvolacího orgánu je nutno vytknout, že se spokojil s neúplně zjištěným skutkovým stavem, což žalobce dovozoval z níže uvedených nedostatků podkladů rozhodnutí správních orgánů obou stupňů.

Z podkladů rozhodnutí nelze jinak než z tvrzení Policie ČR obsaženého v oznámení přestupku ze dne 27. 1. 2016 dovodit závěr o nejvyšší dovolené rychlosti v měřeném úseku. Důkaz o umístění dopravních značek prokazujících tuto skutečnost správní orgán neprovedl. Z žádného z podkladů rozhodnutí nevyplývá, že měření rychlosti provedla k tomu odborně způsobilá - tedy odborně proškolená a přezkoušená úřední osoba držící příslušný certifikát o této způsobilosti. Rovněž z žádného z podkladů ve správním spise není zjevné, jak došlo k zapnutí radarového rychloměru - tedy, zda k jeho zapnutí došlo způsobem stanoveným technickým předpisem výrobce implementovaným příslušným interním právním předpisem Policie ČR. Konkrétně jde o to, zda po zapnutí radarového rychloměru došlo ke kontrolnímu průjezdu vozidla a následnému srovnání změřené rychlosti a rychlosti, kterou mohla posádka tohoto zkušebního vozidla odečíst na jeho tachometru. Zpravidla je konáno ve spolupráci s

hlídkou jiného služebního vozidla Policie ČR. Takováto prověrka činnosti radarového rychloměru je před jeho použitím obligatorní, záznam o ní je součástí interních hlášení Policie ČR.

Odvolací správní orgán dále činí zcela nedůvodný závěr o údajném charakteru žalobce, kdy z četnosti jeho záznamů v rejstříku přestupců dovozuje jeho malou řidičskou kázeň, a to i za situace, kdy správní orgán je oprávněn přihlížet pouze k přestupkům za rozhodné období 3 let. Přihlížet k přestupkům starším a činit z nich jakékoli skutkové závěry lze považovat za porušení zásady presumpce nevinu a je v příkrém rozporu se správním řádem stejně jako i ústavním pořádkem ČR.

Žalobce konečně poukazoval rovněž na skutečnost, že přesto, že odvolací správní orgán sám ve svém rozhodnutí poukazuje na nesprávný postup orgánu prvního stupně, kdy tento nedostatečně odůvodnil způsob stanovení a výši ukládaného trestu, odvolací správní orgán tuto vadu ve svém rozhodnutí neodstranil. Z odůvodnění rozhodnutí odvolacího orgánu lze zjistit, že tento stejně jako správní orgán prvního stupně nikterak nezabýval osobními poměry žalobce a tedy ani tyto okolnosti nezhodnotil při své povaze o stanovení způsobu a výše trestu. Z odůvodnění rovněž nevyplývá, co vedlo odvolací správní orgán k závěru, že je na místě zmírnit sankci - pokutu, kterou uložil správní orgán prvního stupně, a z jakého důvodu rozhodl o zmírnění této sankce v tomto rozsahu. Správní orgán nikterak nehodnotil polehčující ani přitěžující okolnosti, nezabýval se dopadem sankce - zákazu řízení motorových vozidel do profesního a soukromého života žalobce ani na něm závislých třetích osob. Správní orgán prvního stupně ani odvolací správní orgán se tak nevypořádaly se základním odůvodněním ukládaných sankcí, a to ani z hlediska výchovného ani z hlediska zábranného účelu ukládané sankce.

Žalobce má za to, že shora uvedené vady správního řízení, jsou natolik podstatné, že mají za následek nesprávné rozhodnutí ve věci. Skutečnost, že tyto vady účastník nevytýkal v průběhu předchozího řízení, však správní orgán nezbavují jeho úřední povinnosti zakládat svá rozhodnutí na objektivně a správně zjištěných skutkových okolnostech věci.

S ohledem na výše uvedené žalobce navrhoval, aby soud napadené rozhodnutí, jakož i rozhodnutí správního orgánu I. stupně zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Ve vyjádření k podané žalobě žalovaný konstatoval, že žalobní petit ve věci přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích obsahuje námitky, které nebyly uplatněny v odvolání žalobce proti rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu. Žalovaný se k nim tak mohl vyjádřit až ve svém stanovisku k podané žalobě. K námitce žalobce o nejasnost a nepřezkoumatelnost výroku žalobou napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že tuto námitku odmítá. Provedená změna nezasahuje do charakteru měněného výroku prvoinstančního rozhodnutí do té míry, že by došlo ke změně skutkové podstaty přestupků, jež jsou dány žalobci k tíži, a nevyvolala situaci, která by zakládala právo na opravný prostředek. Nabytí právní moci není předmětem rozhodování, tedy tento údaj nemůže být uveden ve výroku rozhodnutí. Okamžik nabytí právní moci se odvíjí od okamžiku doručení rozhodnutí účastníkovi řízení. Žalobou napadené rozhodnutí obsahuje bezchybné poučení, z

něhož je zřejmé, že rozhodnutí žalovaného řádný opravný prostředek nepřipouští, tedy dnem doručení toto rozhodnutí nabývá právní moci.

K námitce nedostatečně zjištěného skutkového stavu věci, žalovaný uvedl, že je toho názoru, že porušení ustanovení § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu, jímž je stanovena nejvyšší dovolená rychlost jízdy v obci 50 km/hod., bylo žalobci spolehlivě a beze zbytku prokázáno. Žalovaný svůj názor opřel o vytištěný záznam z radarového rychloměru, z něhož je zřejmé, kde měření rychlosti probíhalo, jakému vozidlu byla měřena rychlost, jakým zařízením bylo měření prováděno, v kolik hodin a s jakým výsledkem. Ačkoliv se žalobce na místě k sdělenému přestupku nevyjádřil, do protokolu o ústním projednání věci uvedl, že si je svého pochybení vědom, projevil nad svým konáním lítost a byl připraven za své konání nést následky. Ze spisové dokumentace pořízené orgány Policie ČR je zřejmé, že dohled nad dodržováním nejvyšší dovolené rychlosti jízdy byl prováděn v obci Karlovy Vary, na ulici Studentská, kde je zákonem stanovena nejvyšší dovolená rychlost jízdy 50 km/hod. Dohled a měření bylo provedeno policisty služebně zařazenými na dopravní inspektorát, tedy tou složkou Policie ČR, která se zabývá dohledem nad bezpečností a plynulostí provozu na pozemních komunikacích, měření rychlosti je jednou z činností dopravního inspektorátu, a tento dohled zabezpečuje policisty pro tuto činnost vyškolenými a poučenými.

Žalovaný dále odmítal námitku, že se správní orgány obou stupňů nezabývaly jeho osobními poměry. Jak je z protokolu o ústním projednání věci zřejmé, žalobce ke své osobě uvedl, že je v pracovním poměru a dále je z téhož dokumentu zřejmé, že se žalobce vyjádřil k projednávané věci a více již nechtěl uvádět. Žalobce rovněž namítl, že při rozhodování nebyly zhodnoceny okolnosti polehčující ani přitěžující. K této námitce žalovaný uvedl, že při přezkoumání odvoláním napadeného rozhodnutí dospěl k témuž závěru a v rámci své zákonné pravomoci provedenou změnou snížil sankci pokutu. Žalovaný dále odmítl námitku, že se nezabýval tím, jaký dopad bude mít sankce zákazu činnosti do osobního a profesního života žalobce. K uplatněné námitce pak žalovaný uvádí, že následky způsobené uložením sankce zákazu činnosti nejsou důvodem pro její neuložení. Za přestupek dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona o silničním provozu se sankce zákazu činnosti uloží vždy. Nutno dodat, že tato sankce s sebou vždy nese důsledky, které dopadají jak do osobního tak i do profesního života přestupců. Zákonodárce tuto sankci stanovil u přestupků, jimiž je vážně ohrožena bezpečnost provozu na pozemních komunikacích. Překročení nejvyšší dovolené rychlosti jízdy v obci o více jak 40 km/hod. je bezesporu prvek, který významným způsobem bezpečnost provozu snižuje.

Žalobce v neposlední řadě vytýká žalovanému úvahu, kterou hodnotí charakter žalobce, a to v souvislosti se záznamy v evidenční kartě řidiče. Ani s touto výtkou se žalovaný neztotožnil. Jak je z evidenční karty zřejmé, je žalobce držitelem řidičského oprávnění pro skupinu B od roku 2002. V evidenční kartě řidiče má proveden záznam o čtyřech přestupcích, přičemž ve dvou případech se jednalo o překročení nejvyšší dovolené rychlosti a v jednom případě o nepřizpůsobení rychlosti. V roce 2012 byla žalobci uložena sankce zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel v délce trvání šesti měsíců za překročení nejvyšší dovolené rychlosti v obci o více jak 40 km/hod. Žalovaný setrval na svém názoru, že žalobce je řidičem neukázněným a ani uložené sankce jej neodradily od opakovaného porušování pravidel provozu na pozemních komunikacích. S odkazem na výše

uvedené trval žalovaný na tom, že v průběhu řízení nedošlo ke krácení práv žalobce a bylo vůči němu postupováno v souladu se zákonem. Námitky uváděné žalobcem považoval za vyvrácené, bezpředmětné a neopodstatněné. Dle názoru žalovaného nelze ze skutečností uváděných žalobcem v podané žalobě prokázat či dovodit nezákonnost napadeného rozhodnutí či takové vady řízení, které by odůvodňovaly zrušení žalobou napadeného rozhodnutí.

Žalovaný žádal, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Součástí správního spisu je oznámení přestupku sepsané Policií ČR, Krajským ředitelstvím Karlovarského kraje, ze dne 2. 2. 2016, podle kterého se dne 27. 1. 2016 žalobce dopustil přestupku v ulici Studentská v Karlových Varech (ve směru od centra k Doubí) s osobním automobilem značky ŠKODA OCTAVIA 5E, RZ,, tím, že překročil maximální povolenou rychlost 50km/h, která je v tomto úseku povolena. Měřicím zařízením byla řidiči naměřena rychlost 91 km/h (před odečtením tolerantní srážky 3km/h z naměřené rychlosti 94km/h). Podle oznámení prováděla měření rychlosti hlídka PČR dopravní inspektorát Karlovy Vary ve složení pprap. R.Š. a pprap. P.P., kteří v daném úseku prováděli dohled nad dodržováním bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích se zaměřením na dodržování nejvyšší dovolené rychlosti v obci. Po zastavení vozidla Policií ČR žalobce předložil hlídce pouze osvědčení o registraci vozidla. Ostatní doklady si údajně zapomněl doma. Řidič se na místě k věci nevyjádřil a oznámení přestupku odmítl podepsat.

Správní spis obsahuje také ověřovací list k rychloměru č. 270/15 s platností do 5. 12. 2016. Záznam z radaru zachycuje osobní automobil, včetně čitelné registrační značky vozidla ..., číslo snímku, limit rychlosti 50 km/h, čas a místo měření, a že bylo měřeno na odjezdu a byla naměřena rychlost 94 km/h.

Z výpisu z evidenční karty řidiče a zřejmé, že řidičské oprávnění obdržel v roce 2002. Celkově jsou v jeho evidenční kartě zaznamenány 4 přestupky, přičemž ve dvou případech se jednalo o překročení nejvyšší dovolené rychlosti. V roce 2012 byla žalobci uložena sankce zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel v délce trvání šesti měsíců za překročení nejvyšší dovolené rychlosti v obci o více jak 40 km/hod.

Na den 14. 3. 2016 bylo nařízeno ústní jednání, o jehož konání byl pořízen protokol. Při jednání byla konstatována a čtena úplná spisová dokumentace, přičemž žalobce uvedl, že k dokazování nemá žádných výhrad. Dle jeho slov bylo vše objektivně zjištěno a nenavrhoval k provedení žádný nový důkaz. Dále uvedl, že: „dne 27. 1. 2016 v 22:21:30 hod. na pozemní komunikaci v Karlových Varech, na ulici Studentská, ve směru jízdy z centra obce Karlovy Vary, ve směru jízdy na obce Plzeň jsem řídil osobní motorové vozidlo tov. zn. Škoda Fabia, registrační značky ... Ve vozidle jsem byl sám. Zastavila mne hlídka Policie ČR a policista mi sdělil, že jsem překročil max. dovolenou rychlost v obci. Na výzvu policisty jsem nepředložil řidičský průkaz ani zelenou kartu. Tyto doklady jsem zapomenul nechtěně doma. Předložil jsem pouze technický průkaz. Policista se mnou sepsal oznámení přestupku, které jsem odmítl podepsat, ani nevím, proč jsem to nechtěl podepsat. K přestupkům se raději dále nebudu vyjadřovat. Jsem si plně vědom spáchání všech přestupků, kladených mi za vinu. Velice mne

to mrzí a jsem připraven nést následky. Více nebudu uvádět.“ Poté, co si žalobce přečetl pořízený protokol, nežádal žádné změny a jako správný a úplný ho podepsal.

Dne 14. 3. 2016 bylo **vydáno prvoinstanční rozhodnutí**, v němž byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona o silničním provozu pro porušení § 18 odst. 3 téhož zákona, ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu pro porušení § 6 odst. 11 téhož zákona a ze spáchání přestupku proti zákonu o pojištění odpovědnosti za újmu způsobenou provozem vozidla podle § 16 odst. 1 písm. b) zákona č. 168/1999 Sb., o pojištění odpovědnosti za újmu způsobenou provozem vozidla, za což mu byla uložena sankce pokuty ve výši 7.000,-Kč a sankce zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidle na dobu 6 měsíců ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí. Dále byla žalobci uložena povinnost nahradit náklady správního řízení ve výši 1.000,-Kč. V odůvodnění správní orgán I. stupně uvedl, že nehodnotil majetkové poměry žalobce, neboť tento se při jednání k věci nevyjádřil. Při stanovení druhu a výše uložené sankce správní orgán vycházel ze závažnosti přestupků, a to s přihlédnutím k osobě pachatele tak jak je uvedeno v § 12 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích (dále jen „zákon o přestupcích“). Správní orgán měl za to, že uložená sankce je přiměřená povaze věci, osobě pachatele a závažnosti přestupku.

Dne 18. 4. 2016 podal žalobce proti shora uvedenému rozhodnutí správního orgánu prvního stupně blanketní odvolání, které doplnil podáním ze dne 6. 5. 2016, ve které nesouhlasil s výší uložené sankce. Měl za to, že mu měla být uložena sankce na samé spodní hranici zákonného rozpětí.

V odůvodnění napadeného rozhodnutí se žalovaný vypořádal s odvolací námitkou žalobce. Konstatoval, že se neztotožnil s uloženou sankcí pokuty, když byl toho názoru, že výše uložené sankce pokuty nebyla správním orgánem I. stupně řádně zdůvodněna. Žalovaný byl při svém rozhodování veden úvahou, že žalobce sice má v evidenční kartě záznamy o přestupcích, což z něho činí řidiče málo ukázněného a ne příliš dbalého pravidel provozu na pozemních komunikacích, ale v rozhodném období tří let má jediný záznam o překročení rychlosti. K těmto skutečnostem musel žalovaný přihlédnout a konstatovat, že uložení sankce pod polovinou zákonného rozpětí sankce je neopodstatněné. Žalovaný rovněž souhlasil se zásadou procesní ekonomie a sankci pokuty přiměřeně snížil. Dále pak posoudil napadené rozhodnutí jako věcně správné. Žalovaný rovněž uvedl, že napravil provedenou změnou pochybení správního orgánu I. stupně, který v písemném vyhotovení rozhodnutí uvedl ustanovení, dle nichž uložil sankce, ve znění účinném do 19. 2. 2016.

O věci samé bylo rozhodnuto bez jednání podle § 51 odst. 1 zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen s.ř.s.), neboť s tím žalobce i žalovaný souhlasili.

Při přezkoumání napadeného rozhodnutí soud vycházel podle § 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (*dále jen „s.ř.s.“*) ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, podle § 75 odst. 2 s.ř.s. přezkoumal napadený výrok rozhodnutí v mezích žalobou včas uplatněných žalobních bodů, neshledal při tom vady podle § 76 odst. 2 s.ř.s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Žaloba není důvodná.

Soud nepřisvědčil tvrzení žalobce, že je napadené rozhodnutí obsahově nejasné a nepřezkoumatelné, přičemž žalovaný zvolil nesprávnou formu pro změnu prvoinstančního rozhodnutí. Z napadeného rozhodnutí, a to jak z výrokové části, tak především následně z jeho odůvodnění je zřejmé, že žalovaný zaprvé napravit změnou výroku prvoinstančního rozhodnutí pochybení správního orgánu I. stupně, spočívající v nesprávném uvedení ustanovení, podle nichž byla žalobci uložena sankce pokuty a sankce zákazu řízení, neboť správní orgán I. stupně uvedl ve svém rozhodnutí, že tyto sankce ukládá žalobci podle zákona o silničním provozu ve znění účinném do 19. 2. 2016, ačkoliv o uložených sankcích rozhodoval až dne 14. 3. 2016, tedy již za účinnosti novely zákona o silničním provozu č. 250/2016 Sb., a č. 183/2017 Sb., kterou došlo ke změně ustanovení, jež se měl v daném případě aplikovat. Zadruhé žalovaný k námitce žalobce dospěl k závěru, že byla žalobci uložena sankce v nepřiměřené výši, a tudíž změnil výrok i odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí s tím, že snížil výši pokuty. Soud neshledal napadené rozhodnutí žalovaného v rozporu s právními předpisy, naopak je shledal přezkoumatelné a řádně odůvodněné.

Na shora uvedeném závěru nemůže ničeho změnit ani argumentace žalobce, že nelze učinit jednoznačný závěr o tom, které části rozhodnutí nabyly kdy právní moci, a které byly rozhodnutím odvolacího orgánu potvrzeny ve smyslu ustanovení § 90 odst. 5 správního řádu. Podle § 85 odst. 1 správního řádu nestanoví-li zákon jinak, má včas podané a přípustné odvolání odkladný účinek. V důsledku odkladného účinku odvolání nenastává právní moc, vykonatelnost, ani jiné právní účinky rozhodnutí. Podle § 91 odst. 1 téhož zákona proti rozhodnutí odvolacího správního orgánu se nelze dále odvolat. Rozhodnutí odvolacího správního orgánu je v právní moci, jestliže bylo oznámeno všem odvolatelům a účastníkům uvedeným v § 27 odst. 1 správního řádu. Ustanovení § 91 odst. 1 správního řádu je speciálním ustanovením k § 73 odst. 1 téhož zákona, které upravuje obecně způsob nabytí právní moci rozhodnutí a podle něho platí, že rozhodnutí je v právní moci tehdy, pokud bylo oznámeno a pokud proti němu nelze podat odvolání. Dané ustanovení rovněž souvisí s § 75 odst. 1, podle kterého právní orgán, který rozhodl v posledním stupni, vyznačí na písemném vyhotovení rozhodnutí, které zůstává součástí spisu, právní moc nebo vykonatelnost rozhodnutí. Zároveň vyznačí den vyhlášení tohoto rozhodnutí nebo den, kdy byla písemnost předána k doručení. S ohledem na uvedená ustanovení je zřejmé, že v nyní projednávané věci napadené rozhodnutí nabylo právní moci jako celek v den, kdy bylo doručeno žalobci, nikoliv jen jeho některá část, jak se mylně domnívá žalobce. Den nabytí právní moci správní orgán také vyznačil v souladu se shora uvedeným § 75 odst. 1 správního řádu na písemné vyhotovení svého rozhodnutí. Soud je toho názoru, že lze vzhledem ke shora uvedenému jednoznačně určit den, kdy napadené rozhodnutí nabylo právní moci.

Soud shledal neopodstatněnou námitku žalobce vztahující se ke zjištěnému skutkovému stavu věci. Správní orgán postupoval v souladu se zásadou zakotvenou v § 3 správního řádu a zjistil stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Soud především poukazuje na skutečnost, že se žalobce při ústním jednání doznal ke svému jednání. Konstatoval, že si je plně vědom spáchání všech přestupků, kladených mu za vinu a velice ho to mrzí a je připraven nést následky. Soud si je samozřejmě rovněž vědom, že samotné doznání obviněného z přestupku nezbavuje správní orgán povinnosti zjistit takový stav věci, o němž

nejsou důvodné pochybnosti (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008-115). V daném případě doznání žalobce jako důkaz o jeho vině, nebylo jediným důkazem správního orgánu pro shledání viny žalobce. Správní orgán dále vycházel z oznámení o dopravním přestupku ze dne 27. 1. 2016 sepsaného na místě policistou, z úředního záznamu sepsaného dne 27. 1. 2017, záznamu o přestupku ze dne 27. 1. 2016 (číslo snímku 93), z fotodokumentace pořízené na místě přestupku, ověřené kopie platného ověřovacího listu radaru. Se všemi těmito důkazy byl žalobce seznámen při ústním jednání dne 14. 3. 2016 a neměl k nim žádných připomínek, naopak se ke svému jednání plně doznal. S ohledem na to, se jeví jako účelová až nyní předestřená argumentace žalobce, že správní orgán nedostatečně zjistil skutkový stav věci.

Soud má dále za to, že ani správní orgán I. stupně a ani žalovaný nepochybili, když neopatřovali další podklady pro své rozhodnutí. S ohledem na množství důkazů svědčících o vině žalobce (oznámení o přestupku, záznam o přestupku a doznání žalobce) nebylo potřeba další podklady opatřovat a např. prokazovat, zda opravdu v místě měření byla nejvyšší dovolená rychlost 50 km/h. Dané bylo jednoznačně prokázáno záznamem o přestupku a oznámením o přestupku.

Co se týče námitky žalobce, že z podkladů nevyplývá, zda měření prováděla osoba k tomu odborně způsobilá, soud uvádí, že měření prováděla hlídka PČR dopravní inspektorát Karlovy Vary ve složení pprap. R.Š. a pprap. P.P. Nejvyšší správní soud opakovaně dovodil, že je nadbytečné zjišťovat či prokazovat, zda byli policisté k obsluze měřicího zařízení proškolení, neboť jsou k této činnosti oprávněni ze zákona. Navíc přestupkové jednání žalobce bylo dostatečně prokázáno listinami obsaženými ve správním spise (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 3. 2011, č. j. 7 As 18/2011-58). Žalobce námitky co do relevantního výsledku měření neuvedl ani v odvolání. Vzhledem k tomu argumentace žalobce, že spis neobsahuje spolehlivý důkaz o protiprávním jednání, je podle soudu nedůvodná a rozporná s obsahem spisu, kdy záznam o přestupku je součástí spisu od samého počátku řízení.

Rovněž nebyl správní orgán povinen zabývat se podrobněji tím, zda došlo k zapnutí rychloměru stanoveným technickým předpisem. Žalobce opět v řízení před správními orgány nezpochybňoval správnost provedeného měření. Ze správního spisu nevyplývá, že by o způsobu a výsledku měření v řízení před správními nevyznikly nějaké pochybnosti. Pro správní orgán bylo zcela jasně určující, zda bylo měřidlo způsobilé pro měření, pro což je rozhodující doba platnosti ověření, která v daném případě byla do 5. 12. 2016. Zároveň ze záznamu o přestupku, resp. z pořízené fotografie, která je součástí tohoto záznamu a z údajů tam uvedených nevzniká žádná pochybnost, že měření proběhlo správně.

Soud opětovně uvádí, že správní orgán měl dostatek podkladů pro shledání žalobce vinným ze spáchání předmětných přestupků a nebyl povinen si opatřovat další.

Soud neshledal opodstatněnou ani žalobní námitku, že žalovaný učinil zcela nedůvodným závěr o údajném charakteru žalobce, kdy podle počtu záznamů v evidenční kartě dovodil malou řidičskou kázeň žalobce, a to i když je oprávněn přihlížet pouze k přestupkům za rozhodné období 3 let. Žalovaný v napadeném rozhodnutí nejprve shrnul obsah spisové

dokumentace, jejíž součástí je i předmětný výpis z evidenční karty řidiče, obsahující čtyři záznamy o přestupcích. Poté konstatoval, že „*odvolatel sice má v evidenční kartě záznamy o přestupcích, což z něho činí řidiče málo ukázněného a ne příliš dbalého pravidel provozu na pozemních komunikacích, ale v rozhodném období tří let má jediný záznam o překročení rychlosti.*“ Žalovaný tak poukázal na skutečnost, že žalobce má ve své evidenční kartě čtyři záznamy, nicméně, jako rozhodné období, za které posuzoval osobu žalobce, jako řidiče vzal poslední 3 roky, což je zcela obvyklou praxí, která byla aprobována i Nejvyšším správním soudem, jenž z této doby rovněž vychází (viz. rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 6 As 126/2015 - 42 ze dne 21. 1. 2016). V postupu správního orgánu tak nelze shledat žádné pochybení.

Soud nesouhlasí s tvrzením žalobce, že žalovaný neodstranil vadu prvoinstančního rozhodnutí spočívající v nedostatečném odůvodnění výše uložené sankce pokuty. Žalovaný v napadeném rozhodnutí na str. 5 uvedl, v čem spatřuje nedostatečnost odůvodnění uložené sankce pokuty, kdy úvahy, které ho vedly ke snížení výše pokuty na samou spodní hranici zákonné sazby, řádně zdůvodnil.

Dle názoru soudu správní orgán prvního stupně a posléze žalovaný přezkoumatelným způsobem odůvodnili výši uložené sankce. Při jejím ukládání postupovali v souladu s § 12 zákona o přestupcích. Správní orgán I. stupně zhodnotil osobu žalobce jako disciplinovaného řidiče, přihlédl ke skutečnosti, kde byl spáchán dopravní přestupek, přičemž dospěl k závěru, že svým jednáním mohl ohrozit bezpečnost ostatních účastníků provozu na pozemních komunikacích, neboť místo spáchání dopravního přestupku je úsekem s velkou frekvencí provozu, dále uvedl, že nemůže zhodnotit majetkové poměry žalobce, neboť tento se k nim při ústním jednání nevyjadřoval. Měl za to, že uložená sankce je přiměřená vzhledem k povaze věci, osobě pachatele a závažnosti přestupku. Odvolací správní orgán poté doplnil úvahy správního orgánu I. stupně, na jejichž základě dospěl k závěru, o nepřiměřenosti uložené pokuty a její výši snížil, přičemž postup žalovaného, který v menší míře doplnil rozhodnutí správního orgánu prvního stupně o své právní úvahy, nezakládá nepřezkoumatelnost prvostupňového rozhodnutí a naopak je zcela akceptovatelné (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 3. 2010, č. j. 4 Ads 123/2009-108).

Zároveň není pravdou, že by správní orgány nehodnotily polehčující a přitěžující okolnosti. Je zřejmé, že za polehčující okolnost byla brána skutečnost o disciplinovanosti žalobce, resp. o tom, že za poslední 3 roky měl pouze jeden záznam v evidenční kartě řidiče, kdežto jako přitěžující byly brány ty skutečnosti, že svým jednáním mohl žalobce ohrozit bezpečnost ostatních účastníků provozu na pozemních komunikacích, a že místo spáchání dopravního přestupku je úsekem s velkou frekvencí provozu. Co se týče dopadu uložených sankcí do soukromého a profesního života žalobce soud uvádí, že mu byla uložena sankce pokuty i zákazu činnosti na samé spodní hranici zákonné sazby, přičemž je zcela logické, že jakákoliv uložená sankce bude mít vždy dopad do soukromé, popřípadě i profesní sféry každého účastníka řízení. Jak již soud konstatoval shora, správní orgány zdůvodnily uložení sankcí v souladu se zákonem, resp. v souladu s § 12 zákona o přestupcích a nepochybily, když se hlouběji nevěnovali zásahu uložených pokut do soukromé a profesní sféry žalobce, neboť tento se, kromě doznání ke spáchání přestupku, odmítl k čemukoliv dále blíže vyjadřovat. Proto správní orgány ani zásah do těchto sfér hodnotit nemohly.

Závěrem soud konstatuje, že v řízení před správními orgány byla ctěna presumpce neviny, jakož zásada in dubio pro reo. Žalovaný při svém rozhodování zhodnotil všechny důkazy samostatně i ve vzájemných souvislostech, přičemž zjistil skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a měl na zřeteli základní zásady správního práva.

Na základě výše uvedeného soud neshledal žalobní námitky důvodnými, a žalobu proto zamítl podle § 78 odst. 7 s.ř.s.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého by měl nárok na jejich náhradu žalovaný, který měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nevznikly, a proto jejich náhrada nebyla žádnému z účastníků přiznána.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu prostřednictvím Krajského soudu v Plzni ve dvou písemných vyhotoveních (§ 102 a násl. s.ř.s.).

V Plzni dne 30. listopadu 2017

Za správnost vyhotovení: M. K.

Mgr. Jana Komínková, v.r.
samosoudkyně